

Kniha Daniel — sto sedem

Prorocký príbeh: od Jeroboáma po Joziáša a obnovenie dávnych ciest

Jeff Pippenger

2024-02-29

V roku 1844 protestanti v Spojených štátoch odstúpili od milleritného hnutia a zaujali svoje prorocké postavenie ako dcéra Babylonu, ako to predobrazne znázornil Jeroboám, keď po oddelení svojich desiatich severných kmeňov od južného Judského kráľovstva zaviedol falošný systém bohoslužby. Jeroboámove dve zlaté teľatá, jedno v meste Bétel (čo znamená „dom Boží“/Cirkev) a druhé v Dáne (čo znamená súd/Štát), predobrazovali falošný systém Cirkvi a štátu, ktorý predobrazuje Spojené štáty. Všetky prvky Jeroboámovho falošného systému cirkvi a štátu boli vytvorené podľa tej istej štruktúry, aká bola ustanovená v Áronovej vzbure. Jeroboámov falošný systém bohoslužby bol teda obrazom Áronovho falošného systému bohoslužby.

Jeroboamov falšovaný systém predstavoval systém uctievania, ktorý protestantizmus podporoval, keď sa oddelil od hnutia prvého anjela a stal sa dcérou, čiže obrazom rímskej šelmy pápežstva. Pri samom ustanovení Jeroboamovho falšovaného systému prorok z Júdu vystúpil proti jeho oltáru a falošnému systému uctievania. V roku 1844, práve na samom začiatku úlohy odpadlickeho protestantizmu pri ustanovovaní systému uctievania predstaveného ako dcéra Ríma, milleriti vierou vstúpili do Najsvätejšieho miesta nebeskej svätyne a rozpozнали sobotu, a tak predstavovali prorocké pokarhanie dcéram Ríma, ktoré sa rozhodli naďalej zachovávať znak autority Ríma — uctievanie v nedeľu.

Prorok z Júdu, ktorý sa postavil proti Jeroboámovi, tam a vtedy predniesol proroctvo.

A zvolal proti oltáru slovom Hospodinovým a povedal: Ó, oltár, oltár, takto hovorí Hospodin: Hľa, domu Dávidovmu sa narodí syn, menom Joziáš; a na tebe bude obetovať kňazov výšin, ktorí na tebe kadia, a na tebe budú spálené ľudské kosti. A v ten istý deň dal znamenie a povedal: Toto je znamenie, ktoré prehovoril Hospodin: Hľa, oltár sa rozštiepi a popol, ktorý je na ňom, sa vysype. 1. Kráľov 13:2, 3.

Proroctvo zahŕňalo zdvojenie slova „oltár“. Zdvojenie slova alebo výrazu v proroctve predstavuje symbol posolstva druhého anjela, a tak označuje rok 1844, keď prišiel druhý anjel a protestantizmus padol, čím sa stal dcérou Babylona. Zároveň prorok poskytol znamenie, práve tak ako milleriti v roku 1844 rozpozнали znamenie soboty. Keď v nasledujúcich veršoch Jeroboám pohrozil prorokovi, jeho ruka ochrnula, čím sa poukazuje na znak Babylona, ktorý je nanútený buď na čelo, alebo na ruku a ktorý človeka po duchovnom prijatí navždy ochromuje.

Na účely tejto štúdie uvažujeme o predpovedi, ktorú prorok predložil a v ktorej označil, že „dieťa sa narodí domu Dávidovmu, menom Joziáš; a na tebe bude obetovať kňazov výšin, ktorí na tebe kadia, a ľudské kosti budú na tebe spálené.“ Joziáš znamená „základ Boží“ a predstavuje základy adventizmu, ktoré boli vybudované práve v dejinách predobrazených Jeroboamovým ustanovením jeho falošného systému bohoslužby. Na falošnom systéme bohoslužby, ktorý zaviedol Jeroboam,

Joziáš potrestal kňazov, ktorí stáli na čele tohto napodobeného uctievania.

Prorok neposlúchol Hospodinov príkaz, aby sa po Jeroboámovom uvedení do úradu nevracal tou cestou, ktorou prišiel, a aby v Bételi ani nejedol, ani nepil. Keď jedol pokrm živého proroka z Bétela, bol postavený ako symbol smrti, ktorá mala prísť na tých, ktorí sa po roku 1844 rozhodnú vrátiť sa k náukám a falošným prorockým metodológiám odpadlíkeho protestantizmu a požívať ich, ako to predstavuje vzbura roku 1863. Smrteľné lôžko tých, ktorí sa vzbúрили v roku 1863, bude tým istým smrteľným lôžkom ako živý prorok z Bétela. Smrteľným lôžkom odpadlíkeho protestantizmu boli dejiny od 11. augusta 1840 až do roku 1844, keď oni, niekdajší vyvolení Boží ľud, boli pomnutí a stali sa dcérami Ríma. Smrteľné lôžko laodicejského adventizmu bude takisto medzi dátumom, keď mocný anjel zostúpil 11. septembra 2001, ako sa to stalo v roku 1840, a hodinou veľkého zemetrasenia, ktoré predstavuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

Dňa 11. septembra 2001 sa začalo spečatovanie stoštyridsiatichštyritisíc a anjel sa začal pohybovať po Jeruzaleme, kladúc znamenie na čelo tých, ktorí vzdychajú a nariekajú nad ohavnosťami páchanými v krajine (Spojené štáty) a v cirkvi (laodicejský adventizmus). Dňa 11. septembra 2001 sa hriechy otcov, predstavené štyrmi ohavnosťami Ezechiela, stali prítomnými skúšobnými pravdami v procese spečatovania, ktorý sa vtedy začal.

Skúška roku 1863 sa týkala základov milleritského hnutia, ako ich predstavovalo „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ktoré boli v roku 1863 odmietnuté. Táto skúška zahŕňala ochotu alebo neochotu vrátiť sa k starodávnym chodníkom Jeremiášovým, aby sa našiel odpočinok neskorého dažďa. Skúška roku 1888 bola posolstvom laodicejskému zboru, ako ho priniesli starší Jones a Waggoner, a bola tiež posolstvom ospravedlnenia vierou.

V roku 1856 prišlo posolstvo Laodicei najprv do hnutia mileritov a prišlo so zväčšeným svetlom „sedemnásobku času“, no skúsenosť predstavovaná liečivými prostriedkami v posolstve Laodicei, ako aj posolstvo prorockých dejín boli v roku 1863 odmietnuté. Táto skúsenosť bola predstavená videním (mareh) „zjavu“ a videním (chazon) „prorockých dejín“, ktoré boli obe odmietnuté. Obe tieto videnia našli svoje naplnenie 22. októbra 1844 a o devätnásť rokov neskôr boli obe odmietnuté, lebo Ježiš vždy stotožňuje koniec so začiatkom.

Dňa 11. septembra 2001 sa skúška vzbúr z rokov 1863 a 1888 opäť stala skúšobnou pravdou, lebo obe boli spojené so starými chodníkmi Jeremiáša. V ten deň prišlo posolstvo neskorého dažďa a zároveň prišla aj skúška roku 1919, pretože v roku 1919 bolo predložené falošné evanjelium Krista, ktorý je zbavený akejkoľvek prorockej závažnosti, ako falšované posolstvo „pokoj a bezpečnosť“. Keď mocný anjel zo zjavenia v osemnásťtej kapitole zostúpil 11. septembra 2001, naplnili sa verše jeden až tri, a verše jeden až tri predstavujú posolstvo „prvého hlasu“.

„Teraz sa šíri správa, že som vyhlásila, že New York má byť zmietnutý prílivovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som sa dívala na veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ‚Aké strašné výjavy sa odohrajú, keď Pán povstane, aby hrozne zatriasol zemou! Vtedy sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásť kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo príde na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York; viem len, že jedného dňa tam budú veľké budovy zvrhnuté

otáčaním a prevracaním Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jediné slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Odohrajú sa výjavy, ktorých hrozivosť si nedokážeme predstaviť.“ Review and Herald, 5. júla 1906.

S príchodom anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly začal kropiť neskorý dažď a začala sa „prorocká rozprava“ predstavená v druhej kapitole Habakuka. Táto rozprava sa týkala dvoch metodológií chápania biblického proroctva, ako aj falošného a pravého posolstva neskorého dažďa. Rozprava sa končí, keď prichádza „druhý hlas“ zo zjavenia osemnástej kapitoly, označuje začiatok Božieho výkonného súdu nad novodobým Babylonom a vyzýva Božie iné stádo, aby vyšlo z Babylonu. Príchod druhého hlasu označuje koniec dejín pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc, ktoré sú predstavené štvrtou ohavnosťou, a tá zasa predstavuje štvrtú a poslednú generáciu laodicejského adventizmu, ako sa klania slnku pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

Smrteľná posteľ odpadlickeho protestantizmu medzi zostúpením anjela a zavretými dverami roku 1844 predobrazovala smrteľnú posteľ laodicejského adventizmu medzi zostúpením anjela a zavretými dverami čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona. Prorok z Júdu bol pochovaný v tom istom hrobe ako lživý prorok z Bétela, a keď kráľ Joziáš začal svoju reformu, stál pred práve týmto hrobom. Reforma kráľa Joziáša, ktorého meno predstavuje „základy Božie“, sa začala, keď Boh 11. septembra 2001 začal viesť svoj ľud posledných dní späť k základom. Jeho reforma sa začala vtedy, keď sa ujalo dielo obnovy chrámu.

A stalo sa v osemnástom roku kráľa Józiáša, že kráľ poslal Šafána, syna Acaliáša, syna Mešulláma, pisára, do domu Hospodinovho so slovami: Vystúp k veľkňazovi Chilkijášovi, aby spočítal striebro, ktoré je prinášané do domu Hospodinovho a ktoré vrátnici vyzbierali od ľudu. A nech ho odovzdajú do rúk vykonávateľov práce, ktorí dohliadajú na dom Hospodinov; a nech ho dajú tým, čo pracujú v dome Hospodinovom, na opravu trhlín domu, tesárom, staviteľom a murárom, aj na kúpu dreva a tesaného kameňa na opravu domu. Avšak nevyžadovalo sa od nich vyúčtovanie peňazí, ktoré im boli odovzdané do rúk, lebo konali verne. A veľkňaz Chilkijáš povedal Šafánovi, pisárovi: Našiel som knihu zákona v dome Hospodinovom. A Chilkijáš dal knihu Šafánovi a ten ju čítal. Potom prišiel Šafán, pisár, ku kráľovi a podal kráľovi správu so slovami: Tvoji služobníci zhromaždili peniaze, ktoré sa našli v dome, a odovzdali ich do rúk tým, čo vykonávajú prácu a dohliadajú na dom Hospodinov. A Šafán, pisár, oznámil kráľovi: Kňaz Chilkijáš mi odovzdal knihu. A Šafán ju čítal pred kráľom. A stalo sa, keď kráľ počul slová knihy zákona, že si roztrhol rúcho. A kráľ prikázal kňazovi Chilkijášovi, Achikámovi, synovi Šafánovmu, Achborovi, synovi Michajášovmu, Šafánovi, pisárovi, a Asajášovi, kráľovmu služobníkovi, hovoriac: Choďte, dopytujte sa Hospodina za mňa, za ľud a za celé Júdsko pre slová tejto nájdenej knihy; lebo veľký je hnev Hospodinov, ktorý sa rozpálil proti nám, pretože naši otcovia nepočúvali slová tejto knihy, aby konali podľa všetkého, čo je o nás napísané. 2 Kráľov 22:3–13.

Predpoveď, že sa narodí dieťa menom Joziáš, označuje 11. september 2001, keď mocný anjel zostúpil a priviedol svoj ľud posledných dní späť na staré chodníky. Toto zostúpenie bolo predobrazované zostúpením toho istého anjela 11. augusta 1840. Obe zostúpenia označovali naplnenie proroctva o islame. Historickou postavou, ktorej meno sa spája s tým, že vopred určila a zverejnila predbežnú predpoveď naplnenia časového proroctva o islame, nachádzajúceho sa v

Zjavení, kapitole deviatej, verši pätnástom, bol Joziáš.

V oboch zostúpeniach anjela zo zjavenia v desiatej alebo osemnástej kapitole je vyznačené meno „Joziáš“. Joziáš Litch predložil posolstvo o islame, ktoré sa naplnilo 11. augusta 1840, a 11. septembra 2001 sa v laodicejskom adventizme naplnilo proroctvo o narodení dieťaťa menom Joziáš, ktoré bolo predstavené neposlušným prorokom v dejinách Jaroboáma, keď anjel viedol svoj ľud posledných dní späť k základným dejinám, v ktorých stret neposlušného proroka a Jaroboáma dospel k svojmu naplneniu. Biblické svedectvo označilo predpoveď o Joziášovi, ktorý mal prísť, a keď sa v roku 1844 zopakovali dejiny predobrazené neposlušným prorokom, jeho predpoveď mena bola opäť vložená do prorockého rozprávania.

Dňa 11. septembra 2001 Lev z kmeňa Júdu priviedol svoj ľud posledných dní späť k dávny chodníkom Jeremiášovým, ktoré predstavovali štyridsaťšesť rokov, počas ktorých Posol zmluvy vystaval chrám, do ktorého mal náhle prísť 22. októbra 1844. Joziáš objavil Mojžišovo zlorečenstvo, keď začínal dielo opravy chrámu. Dielo stoštyridsiatich štyroch tisíc je u Izaiáša predstavené ako dielo obnovy.

A vybudujú dávne rumoviská, pozdvihnú niekdajšie spustošeniny a opravia spustošené mestá, spustošeniny mnohých pokolení. Izaiáš 61:4.

Dielo Joziáša pri oprave a obnove chrámu je dielom, ktoré Izaiáš označuje za vykonané Božím ľudom posledných dní, lebo všetci proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili. Toto dielo bolo tiež predobrazené tými, ktorí vyšli z Babylonu v časoch Ezdráša.

Lebo boli sme sluhami; a predsa nás náš Boh neopustil v našom otroctve, ale preukázal nám milosrdenstvo pred očami perzských kráľov, aby nám dal oživenie, aby pozdvihol dom nášho Boha, aby napravil jeho spustošeniny a aby nám dal múr v Judsku a v Jeruzaleme. Ezdráš 9:9.

Dielo vykonané Ezdrášom bolo uskutočnené, keď vyšli z Babylonu, a predstavuje dielo obnovy chrámu, ktoré konal Joziáš, dielo, ktoré Izaiáš označuje za dielo Božieho ľudu posledných dní, a začalo sa 11. septembra 2001. V Zjavení toto dielo označuje aj Ján.

A hlas, ktorý som počul z neba, znovu ku mne prehovoril a povedal: Choď, vezmi otvorenú knižku z ruky anjela, ktorý stojí na mori i na zemi. I šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A on mi povedal: Vezmi ju a zjedz ju; a v tvojom bruchu zhorkne, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. A vzal som knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med, ale len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. A povedal mi: Ešte musíš prorokovať pred mnohými národmi, kmeňmi, jazykmi a kráľmi. A bola mi daná trstina podobná palici; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží, oltár i tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je vonku pred chrámom, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať štyridsaťdva mesiacov. A dám moc svojim dvom svedkom, a budú prorokovať tisícdvostonásťdesiat dní, oblečení do vrecoviny. Zjavenie 10:8–11:3.

V tomto úseku Ján predstavuje milleritov, ktorí prijali posolstvo, ktoré bolo v ruke anjela, keď zostúpil 11. augusta 1840, ale ktorí zároveň zakúsili trpké sklamanie 22. októbra 1844. Ján, stojac

pri trpkom sklamaní roku 1844, dostal pokyn, že on ako symbol Božieho ľudu posledných dní musí zopakovať skúsenosť predstavovanú rokmi 1840 až 1844, čím sa poukazuje dopredu na 11. september 2001 a na čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Bolo mu povedané: „Musíš opäť prorokovať pred mnohými národmi, kmeňmi, jazykmi a kráľmi,“ čo predstavuje celý svet osvietený, keď anjel zostupuje v osemnástej kapitole Zjavenia, keď sa dejiny desiatej kapitoly Zjavenia opakujú — „riadok za riadkom.“

V súvislosti s určením dejín, ktoré sa mali opakovať, keď Boží ľud posledných dní znova prorokoval, bolo Jánovi povedané, aby „vstal a zmeral“ Boží chrám. Jeho „meranie“ bolo presne určené, lebo bol postavený do roku 1844, kde mu októbrové sklamanie z 22. októbra spôsobilo horkosť v žalúdku. Bolo mu povedané, aby zmeral chrám, ale aby vynechal nádvorie, o ktorom mu bolo oznámené, že predstavuje čas pohanov, keď budú pošliapávať nádvorie tisícdvostonásťdesiat rokov. Tých tisícdvostonásťdesiat rokov sa skončilo v roku 1798. Ján mal začať svoje meranie v roku 1798 a vynechať predchádzajúcich tisícdvostonásťdesiat rokov, počas ktorých bol duchovný chrám a duchovný Jeruzalem pošliapávaný. Stál pri sklamaní roku 1844, a tak od roku 1798 do roku 1844 je štyridsaťšesť rokov. Týchto štyridsaťšesť rokov predstavuje chrám.

Keď Ján, tak ako mal Boží ľud posledných dní znovu prorokovať, ako to činil v rokoch 1840 až 1844, mal začať vtedy, keď anjel zostúpil pri naplnení proroctva o islame. Ich dielo opätovného prorokovania by si vyžadovalo dielo merania chrámu a toto dielo by predstavovalo skúmanie „starých ciest“, čo boli dejiny znázornené „chrámom“, ktoré sa začali v čase konca roku 1798 a skončili veľkým sklamaním roku 1844. Keď začali svoje dielo skúmania Jeremiášových starých ciest, čo je Jánov „chrám štyridsaťšesť rokov“, kľatba Mojžiša sa našla v rumovisku rozptýlenom po celom chráme a naplnilo sa predpovedanie o prichádzajúcom Joziášovi. Dielo Joziáša je opäť označené aj Izaiášom:

A tí, čo budú z teba, vystavajú dávne spustošeniny; pozdvihneš základy mnohých pokolení a budú ťa nazývať: Opraviteľ trhlín, Obnoviteľ ciest na bývanie. Izaiáš 58,12.

Boží ľud posledných dní mal obnoviť „cesty, po ktorých sa dá prebývať“, čo sú Jeremiášove „staré chodníky“. Mal znovu vystavať dávne spustošené miesta, ako to vykonávali pracovníci v dejinách Józiasa a Ezdráša. Mal použiť metodológiu „riadok za riadkom“, lebo nemal iba „postaviť“ základné dejiny adventizmu, ktoré sú znázornené chrámom budovaným štyridsaťšesť rokov, ale pritom mal aj „pozdvihnúť základy mnohých pokolení“. Mal rozpoznať, že každé reformné hnutie predstavuje základné dielo, že „riadok za riadkom“ označuje základy posledných dní v období od roku 1798 do roku 1844. Mal opraviť „trhlinu“ a trhlina predstavuje počiatočné narušenie nádoby alebo múru, ktoré otvára cestu ďalšej pohrome. „Trhlina“, ktorá mala byť opravená, bola vzbuza roku 1863.

Keď Joziáš prišiel 11. septembra 2001, Boží ľud posledných dní sa vrátil k starým chodníkom Jeremiáša a začal merať milleritskú históriu. Objavili „trhlinu“. Rozpoznali pravdu o klenotoch Millerovho sna, keď budovali „dávne rumoviská“. Objavili „sedem časov“, ako to učinil aj Joziáš, a obnovili pravdu o dvadsiatej šiestej kapitole Levitika, a tak pozdvihli „predošlé spustošenia“. Keď obnovili „prvé“ a „posledné“ spustošenia z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, potom

rozpoznali, že jedno sa skončilo v roku 1798 a druhé v roku 1844. Tak ich dielo pozdvihnutia predošlých spustošení bolo práve tým „prútom“, ktorý bol daný Jánovi a ktorý mu umožnil zmerať chrám.

Lev z pokolenia Júdovho priviedol svoj ľud späť na dávne chodníky, aby mohli nájsť posolstvo neskorého dažďa; a posolstvo neskorého dažďa je posolstvom islamu tretieho beda. Keď napokon objavili dve posvätné tabuľe Habakuka, predstavené na priekopníckych mapách z rokov 1843 a 1850, uvideli, že základ zahŕňal „tri beda“ zo zjavenia, ôsmej kapitoly, a že druhé beda sa skončilo v základnej dejinnej línii, v ktorej bol vztýčený milleritský chrám. Potom rozpoznali, že porozumenie pravidlu trojitého uplatnenia prorociev bolo už predtým ustanovené Levom z pokolenia Júdovho, aby keď sa vrátia na Jeremiášove dávne chodníky, mohli rozpoznať „odpočinutie a občerstvenie“, ktoré je posolstvom neskorého dažďa tretieho beda, stotožneným a ustanoveným prostredníctvom dvoch svedkov prvého a druhého beda.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Nepriateľ sa usiluje odvrátiť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, ktorý má obstať v týchto posledných dňoch. Jeho sofizmy sú navrhnuté tak, aby odvedli mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto hodiny. Pokladajú za nič svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud. Učia, že udalosti, ktoré sú bezprostredne pred nami, nie sú natoľko dôležité, aby im bola venovaná osobitná pozornosť. Zbavujú účinnosti pravdu nebeského pôvodu a okrádajú Boží ľud o jeho minulú skúsenosť, pričom mu namiesto nej dávajú falošnú vedu.

„Takto hovorí Hospodin: Postavte sa na cesty a hľadajte, pýtajte sa na dávne stezky, kde je dobrá cesta, a chodte po nej.“ Jeremiáš 6:16.

„Nech sa nikto neusiluje odtrhnúť základy našej viery — základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela modlitebným skúmaním Slova a zjavením. Na týchto základoch budujeme už posledných päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu nazdávať, že našli novú cestu a že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý už bol položený. To je však veľký klam. Nikto totiž nemôže položiť iný základ než ten, ktorý už bol položený.

„V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru, ustanovovať nové zásady. Ale ako dlho obstála ich stavba? Čoskoro padla, lebo nebola založená na Skale.“

„Či sa prví učeníci nemuseli stretať s ľudskými výrokmami? Či nemuseli počúvať falošné teórie a potom, keď urobili všetko, pevne obstať a povedať: ‚Lebo iný základ nemôže nikto položiť okrem toho, ktorý je položený‘? 1. Korint'anom 3:11.

„Preto máme pevne zachovať počiatok svojej dôvery až do konca. Boh a Kristus poslali tomuto ľudu slová moci, ktoré ho vyvádzali zo sveta, bod po bode, do jasného svetla prítomnej pravdy. So rtami dotknutými svätým ohňom Boží služobníci zvestovali toto posolstvo. Boží výrok potvrdil pravosť zvestovanej pravdy svojou pečat'ou.“ Testimonies, zväzok 8, 296, 297.